

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 358/2014-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 1. júla 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Jána Lubyho predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti J. s. r. o., zastúpenej advokátkou JUDr. Emíliou Korčekovou, Novomeského 25, Pezinok, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 1 S 290/2010, 1 S 292-293/2010, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti J. s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. marca 2014 doručená sťažnosť spoločnosti J. s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. Emíliou Korčekovou, Novomeského 25, Pezinok, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2

Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 S 290/2010, 1 S 292-293/2010 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Sťažovateľka uvádza, že predmetom napadnutého konania je rozhodovanie o jej žalobách o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky (pôvodne Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky), ktoré podala 14. decembra 2010 (sp. zn. 1 S 209/2010) a 15. decembra 2010 (sp. zn. 1 S 292/2010 a sp. zn. 1 S 293/2010). Tieto veci boli v záujme rýchlosti a efektívnosti konania spojené na spoločné konanie, ktoré je krajským súdom vedené pod sp. zn. 1 S 290/2010, 1 S 292-293/2010. Sťažovateľka uvádza, že žalovaný sa vyjadril k žalobám podaním doručeným krajskému súdu 28. januára 2011, ktoré jej bolo krajským súdom doručené až 30. januára 2014. Krajský súd nariadil vo veci pojednávanie na 13. marec 2014.

Na základe uvedeného sťažovateľka namieta, že krajský súd bol v jej veciach viac ako tri roky absolútne nečinný, pričom ide o veci, ktoré majú pre ňu mimoriadny význam. Sťažovateľka uvádza, že k priet'ahom v konaní svojím správaním neprispela. O dôvodnosti žalobných návrhov svedčí podľa nej aj to, že Krajská prokuratúra v Bratislave (ďalej len „krajská prokuratúra“) podala protesty proti napadnutým rozhodnutiam.

Sťažovateľka uvádza, že podaním z 20. januára 2014 adresovaným krajskému súdu podala sťažnosť na priet'ahy v konaní, hoci s poukazom na rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Ištván a Ištvánová v. Slovenská republika a iné tak urobiť nemusela.

S poukazom na stav právnej neistoty, ktorý v jej veciach stále trvá, sťažovateľka žiada, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Základné právo obchodnej spoločnosti J. s. r. o. na prerokovanie vecí bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6

ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod č. k. 1 S 290/2010 porušené bolo

2. Základné právo obchodnej spoločnosti J. s. r. o. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod č. k. 1 S 292/2010 porušené bolo

3. Základné právo obchodnej spoločnosti J. s. r. o. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod č. k. 1 S 293/2010 porušené bolo

4. Krajskému súdu v Bratislave sa prikazuje v konaniach vedených pod č. k. 1 S 290/2010, č. k. 1 S 292/2010, č. k. 1 S 293/2010 konať bez zbytočných prietahov

... Obchodnej spoločnosti J. s. r. o. sa priznáva finančné zadosťučinenie vo výške 9.300,- €, ktoré je Krajský súd v Bratislave povinný mu vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia

... Obchodnej spoločnosti J. s. r. o. priznáva úhradu trov konania v sume 850,86 € (slovom: osemstopäťdesiat euro a 86/100 centov), ktoré je Krajský súd v Bratislave povinný zaplatiť na účet jej právnej zástupkyne advokátky JUDr. Emilie Korčekovej, do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene alebo zjavne neopodstatnené návrhy môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, ak namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán (všeobecný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05). Za zjavne neopodstatnenú možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98).

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo aby jeho záležitosť bola prejednaná v primeranej lehote.

Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

Na účely predbežného prerokovania sťažnosti si ústavný súd vyžiadal od krajského súdu oznámenie o aktuálnom stave konania a kópiu prípisu, ktorým bola vybavená sťažnosť sťažovateľky na prietahy v konaní z 20. januára 2014.

Ústavný súd zistil, že žaloby boli podané krajskému súdu 14. a 15. decembra 2010. Dňa 28. januára 2011 bolo k nim doručené vyjadrenie žalovaného spolu s administratívnym spisom. Dňa 31. marca 2011 krajská prokuratúra požiadala o zapožičanie spisov na účely vybavenia podnetu sťažovateľky. Krajský súd zapožičal spisy 8. apríla 2011. V apríli a auguste 2013 žiadal krajskú prokuratúru o vrátenie spisov. Krajská prokuratúra vrátila spisy 10. októbra 2013 a súčasne oznámila, že proti rozhodnutiam žalovaného, ktorých zákonnosť sa má preskúmať v namietanom konaní, boli podané protesty. Podaním z 21. októbra 2013 žalovaný žiadal o zapožičanie spisu na vybavenie protestov prokurátora. Krajská prokuratúra 11. novembra 2013 oznámila, že protesty boli predložené na rozhodnutie Ministerstvu financií Slovenskej republiky, a podaním doručeným 13. decembra 2013, že protestom nebolo vyhovené. V decembri 2013 bola sťažovateľka vyzvaná na zaplatenie súdneho poplatku a bolo nariadené pojednávanie na 13. marec 2014 a následne na 22. máj 2014. Pojednávania z 13. marca 2014 a 22. mája 2014 sa neuskutočnili, právna zástupkyňa sťažovateľky sa ospravedlnila z dôvodu práceneschopnosti. Ostatné pojednávanie bolo nariadené na 12. jún 2014, na ktorom bola žaloba zamietnutá.

Z prehľadu konania vyplýva, že krajský súd nekonal o veci sťažovateľky od januára 2011 do decembra 2013, pretože krajská prokuratúra viedla paralelne konanie o jej podnete na podanie protestov prokurátora proti žalobami napadnutým rozhodnutiam žalovaného a neskôr boli vedené konania o podaných protestoch proti nim.

Podľa § 24 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov konanie o proteste prokurátora je osobitné konanie, v ktorom sa rozhoduje, či všeobecne záväzným právnym predpisom vydaným orgánom verejnej správy, opatrením alebo rozhodnutím bol porušený zákon alebo iný všeobecne záväzný právny predpis.

Podľa § 22 ods. 2 písm. i) zákona o prokuratúre protest prokurátora obsahuje aj návrh na zrušenie nezákonného všeobecne záväzného právneho predpisu, opatrenia alebo rozhodnutia, prípadne návrh na jeho nahradenie novým všeobecne záväzným právnym predpisom, opatrením alebo rozhodnutím, ktoré bude v súlade so zákonom a ostatnými všeobecne záväznými právnymi predpismi.

Sťažovateľka sledovala podaním podnetu na podanie protestu prokurátora ten istý účel ako podaním žaloby, zrušenie napadnutých rozhodnutí žalovaného. Prokurátor krajskej prokuratúry podal protesty proti žalobou napadnutým rozhodnutiam. Aj keď podľa názoru ústavného súdu mal krajský súd možnosť postupovať podľa § 109 ods. 2 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku a konanie prerušiť, skutočnosť že tak neurobil, nemá podľa názoru ústavného súdu ústavnoprávne dôsledky. Ústavný súd nepovažuje postup krajského súdu, keď nenariadil pojednávanie a čakal na výsledok konaní o protestoch, za obdobie označené nečinnosťou majúcou charakter zbytočných prietáhov. Sťažovateľka navyše nezaplatila v napadnutom konaní súdny poplatok, a teda svojím postupom pri uplatnení základného práva na súdnu ochranu spôsobila, že neboli splnené podmienky konania.

Podľa judikatúry ústavného súdu nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Pojem „zbytočné prietahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý treba vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 63/00).

Na základe uvedených zistení ústavný súd konštatuje, že nezistil v postupe krajského súdu obdobia neodôvodnenej nečinnosti, ktoré by signalizovali možnosť vysloviť porušenie označených práv sťažovateľky v prípade prijatia jej sťažnosti na ďalšie konanie, a preto sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Nad rámec odôvodnenia tohto rozhodnutia ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že v prípade, ak by krajský súd v ďalšom období v napadnutom konaní nepostupoval plynulo, resp. efektívne, sťažovateľke nič nebráni v tom, aby sa opätovne obrátila na ústavný súd so sťažnosťou, ktorou bude namietat' porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. júla 2014